

Editie Gouda

 **80 jaar
vrijheid**

Vrijheid groots in kleine dingen

We leven al 35 jaar in vrijheid! We herdenken wat er is gebeurd tijdens de vijf jaar durende Tweede Wereldoorlog en vieren de bevrijding. Opdat wij niet vergeten, wordt het lustrum van 80 jaar vrijheid al sinds vorig jaar augustus volop gevierd, dit loopt nog door tot oktober dit jaar.

HIER GRAAG ALEMENE STUK/ VOORWOORD?

OF DE ONDERSTE STUK AANGEPAST

De hand in vrijheid schudden
Vrijheid hoeft niet meteen iets heel groots te zijn. Het zit al in hele kleine dingen. Gewoon lekker samen ongestoord een wandeling maken door het bos of even snel een boodschapje halen bij de buurtsuper. Elkaar de hand schudden om je voor te stellen, om iemand te bedanken of te feliciteren. Iemand een arm om de schouder leggen om troost te bieden in een moeilijke tijd. Je kind een knuffel kunnen geven. Kinderen die hun ouders een knuffel geven en grote kinderen die hun ouders even willen bezoeken om even koffie te drinken. Deze en al die andere kleine contactmomenten, die een ieder van ons nodig heeft, zijn een teken van vrijheid. Op dit moment hebben wij niet de vrijheid om dit te kunnen doen. In ieder geval wordt ons gevraagd om het niet te doen. Soms zit grootse vrijheid juist in kleine dingen.

Begrensd door een virus
Wie had kunnen bedenken dat we door een virus in een intelligente lockdown verzeild zouden raken. Soms voelt het heel even of de wereld weer normaal doorgaat. Maar al snel hoor je de berichten op de radio, zie je de beelden op tv en word je

weer geconfronteerd met allerlei coronamaatregelen die zijn getroffen. Kun je niet op bezoek bij je ouders. Is het knuffelen van je eigen kinderen iets waar je bij stil gaat staan of het wel verantwoord is en het doen van een snelle boodschap gaat niet zo snel meer als voorheen. De wereld is voor veel mensen op dit moment een stuk kleiner geworden. Begrensd door een virus dat niet alleen de gezondheid van mensen aantast, maar ook hun vrijheid.

Vrijheid is niet alleen de wereld om je heen
Ook dit jaar zullen we herdenken en vieren. Herdenken wat ooit was en hopen dat de geschiedenis van de Tweede Wereldoorlog zich niet weer zal herhalen en vieren we dat we leven in vrijheid. We staan stil bij dat wat is geweest en dat wat er nu in deze wereld speelt. Want nog steeds leeft de mensheid niet in vrede en niet in volledige vrijheid. Sta hierbij stil en prijs jezelf gelukkig, dat jij wel in vrijheid leeft. Realiseer je ook dat vrijheid niet alleen de wereld om je heen is. Vrijheid kun je ook vinden in jezelf. Geef het vorm. Ontdek je eigen vrijheid en vergeet vooral niet om het te vieren.

Bevrijding Gouda

De bevrijding van Gouda vond plaats op 5 mei 1945. Gouda was, naast Zaandam, de enige stad waar de bevrijding van 5 mei wel spoedig verliep. Burgemeester James keerde terug in het stadhuis. Pas op 7 mei zag men voor het eerst de bevrijders. Een kleine kolonne van 21 RAF medewerkers die op doorreis waren naar vliegveld Valkenburg bij Den Haag kregen een groot ontvangst op de markt. Op 8 mei trokken een aantal voertuigen van het Royal Canadian Army Medical Corps Gouda binnen.

Tweede Wereldoorlog

In 1944 werd Gouda opgeschrikt door laag overvliegende vliegtuigen en enorme ontploffingen. De Geallieerden hebben het station gebombardeerd. Zo'n 138 Spitfire- en Typhoon-vliegtuigen lieten

meer dan 43.000 kg aan bommen vallen. Het doel was het spoor te vernietigen, maar hier vielen de verwoestingen wel mee. Dat kon je helaas niet zeggen over het stationsgebouw en de perronoverkappingen. De gehele tweede verdieping was

beschadigd en het station was onherstelbaar. Na de oorlog werd het station ook niet meer in dezelfde stijl opgebouwd.

In 1948 werd het nieuwe station gebouwd. Dit station bestond uit de oorspronkelijke onderste verdiepen, zuilen en beelden, een fietsenstalling en een busstation. In 1983 werd dit station echter ook afgebroken vanwege de slechte bouwkundige staat.

Station Gouda

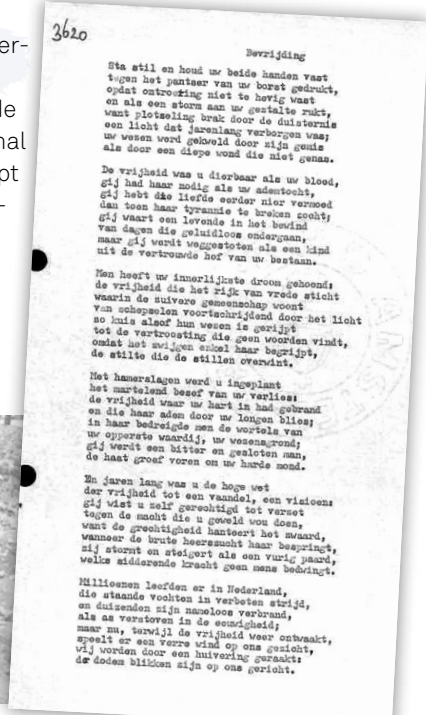
Het eerste station van Nederland werd al in 1839 gebouwd en daarmee kreeg Nederland de smaak goed te pakken. In 1855 werd er een klein houten stationnetje gebouwd langs het net aangelegde spoor dat van Utrecht naar Rotterdam liep. Het station werd niet gelijk geopend, want de verbinding werd pas drie jaar later gebruikt. Tussen 1865 en 1869 werd door de NRS (Nederlandse Rhijnspoorwegmaatschappij) de spoorlijn Harmelen – BreukeLEN verbonden met Amsterdam en het spoor naar Rotterdam werd verdubbeld. Hierdoor

werd Gouda een belangrijk knooppunt en daar hoorde een volwaardig station bij.

Huidig station

Het huidige station kreeg een beetje een apart ontwerp, met zes ronde bogen boven de stationshal. In vijf van de zes bogen zijn de oude beelden geplaatst die van het vorige stationsgebouw kwamen. Op dit moment is het station alweer toe aan een nieuwe verbouwing, waarbij de stationshal opgeknapt gaat worden.

Hongerwinter in Gouda

1944 tot 1945, Gouda

Van de Tweede Wereldoorlog weet ik niet al te veel. Alleen het slot ervan heb ik, vooral vanwege de Hongerwinter, bewust meegemaakt. Ik was bijna zeven jaar en leefde in een gezin dat bestond uit een vader, een moeder en op dat moment drie kinderen. Er waren nog twee oudere broers, maar die waren door de bezetter afgevoerd om in Duitsland slavenarbeid te verrichten. Vanwege zijn leeftijd was mijn vader daarvan vrijgesteld.

Toen er in de winter van 1944 geen eten meer aanwezig was in Gouda, de plaats waar wij woonden, maakte mijn vader een plan om elders voedsel te ruilen voor alles van waarde dat wij in huis hadden.

Voor de oorlog had mijn moeder, zoals toen bijna iedereen deed, gehamsterd om genoeg te hebben om er de korte tijd die de strijd zou duren door te komen. Mijn vader leende een fabriekswagentje, pakte daar alles wat we hadden op, en ging lopend naar het Oosten van ons land. Wat hij onderweg heeft moeten ondergaan is een verhaal apart. Zij voettocht bracht hem tot aan Raalte, ongeveer 150 kilometer ver. Toen waren zijn spullen op en zijn wagentje vol.

Tijdens de terugtocht durfde hij slechts onderdak te accepteren als hij naast zijn spullen mocht slapen, te angstig om iets van de voorraad kwijt te raken. En dat alles eind november. Vuil, ondervoed en met kapotte voeten kwam hij thuis. Wat waren wij blij met de hoeveelheid eten waarmee we in staat bleken te zijn om, aangevuld met wat er nog wel plaatselijk te verkrijgen was, levend de winter door te komen. Debet daaraan was zeker de vindingrijkheid van onze moeder. Een voorbeeld? Tijdens het kerstfeest van 1944 bakte zij van een handje meel en

geschaafde suikerbiet koekjes die ons smaakten als gebak.

Tegen het voorjaar zei mijn moeder dat het niet denkbaar was dat we nog zo'n jaar zouden overleven. Het enige bezit van waarde dat ons nog restte was een zware gouden ketting met een gouden kruis. Dat had zij van haar moeder gekregen toen zij achttien jaar werd. Ook oma had dit van haar moeder gekregen op dezelfde leeftijd, een antiek erfstuk dus. 'Als het nodig blijkt te zijn', zei moeder, 'dan moeten we ook dit erfstuk zien te ruilen voor eten'. Mijn zus protesteerde daartegen, want zij rekende erop dat zij op haar achttiende verjaardag deze ketting als cadeau zou krijgen. Mijn moeder zei dat zij de teleurstelling kon begrijpen maar dat het in leven blijven van de familie belangrijker was dan het bezit van dit

sieraad. Ze zei er nog wel bij dat zij de ketting zou krijgen als de oorlog voorbij was op haar verjaardag. Mijn zus werd op 5 mei 1945 achttien jaar.

Joden in Gouda

In Gouda werden in de periode tot aan de burgerlijke gelijkstelling van 1796 slechts enkele Joden toegelaten. In 1746 besloot de stadsraad zelfs dat Joden uitgesloten waren van alle vestigingsrechten. Desondanks woonde er aan het einde van de achttiende eeuw al een aanzienlijk aantal Joden in Gouda, die zich na de emancipatie in 1796 tot een gemeente organiseerden.

Prentbriefkaart van de Markt in Gouda met de firma S.H. Polak, ca. 1920
Aanvankelijk kwam de Joodse gemeenschap voor haar gebedsdiensten bijeen

in een woonhuis aan de Lange Groendendaal. In 1798 werd het leegstaande kerkgebouw van de Doopsgezinden aan de Turfmarkt aangekocht en ingericht als synagoge. Het gebouw raakte al spoedig in verval en werd in september 1827 vervangen door nieuwbouw.

Tot 1815 werden de overledenen in Rotterdam begraven. In dat jaar kregen de Joden toestemming een begraafplaats in te richten aan de Boelekade, nabij het huidige Kleiwegplein. Deze begraafplaats werd in 1846 en in 1856 uitgebreid. In 1930 werd een nieuwe Joodse begraafplaats in gebruik genomen aan de Bloemendaalse Verlaat, richting Waddinxveen.

Israelitische Oude Mannen- en Vrouwenhuis te Gouda, ca. 1920

Naast het kerkbestuur en de kerkenraad, die zich tevens met de armenzorg bezighielden, waren in Gouda een begrafenissenootschap, een Talmoed-stu-

Israëlitisch Oude Mannen- en Vrouwenhuis te Gouda.

diegroep en een vrouwengenootschap actief. Tevens was er een armenhuis en een oude mannen- en vrouwenhuis. Voor de kinderen van de gemeente was er een Joodse school. Het grootste deel van de Joodse beroepsbevolking hield zich bezig met straathandel, huidenhandel en touwslagerij.

In 1910 werd in Gouda de Joodsche Tuinbouw-, Veeteelt- en Zuivelbereidingsvereniging opgericht op initiatief van de zionistische leider en Haagse bankier Jacobus Kann. Aanvankelijk was het aantal leerlingen gering. In de dertiger jaren werd de vereniging nieuw leven ingeblazen; op de Catharinahoeve werden zowel voor als na de oorlog zionistische pioniers opgeleid.

In 1935 werd de Joodse gemeente Woerden bij die van Gouda gevoegd. Tijdens het eerste jaar van de bezetting

kwam een groot aantal Joodse vluchtelingen, die gedwongen werden de kuststreek te verlaten, naar Gouda. Na de verwijdering van de Joodse kinderen van de openbare school werd er een Joodse school opgezet, die tot april 1943 gefunctioneerd heeft. In de tweede helft van augustus 1942 begonnen de deportaties, waarbij de Duitse bezetter geholpen werd door de plaatselijke NSB. Vrijwel alle Joodse inwoners van Gouda, waaronder de bewoners van het bejaardenhuis, werden weggevoerd en kwamen om in de kampen. Het interieur van de synagoge werd volkomen vernield, de Torarollen en een aantal rituele voorwerpen waren verstopt en bleven gespaard.

Na de oorlog is het Joodse leven in Gouda niet meer goed op gang gekomen. De Catharinahoeve werd al na enige jaren verkocht, evenals de synagoge en het bejaardentehuis. In 1964 werd de Joodse

gemeente opgeheven en bij die van Rotterdam gevoegd. De Joodse begraafplaatsen van Gouda zijn in 1976 in verband met de hoge waterstand geruimd, waarna de stoffelijke resten naar Wageningen zijn overgebracht. De poort en een deel van de muur van de begraafplaats maken deel uit van een monument in het Raoul Wallenbergplantsoen. Een herdenkingsplaquette herinnert aan de omgekomen Joodse inwoners van Gouda.

In Oudewater, dat in 1821 bij de Joodse gemeente Woerden was ingedeeld, heeft vermoedelijk rond 1835 een zelfstandige

Joodse gemeente bestaan. Omstreeks 1877 werd deze Joodse gemeente bij Gouda gevoegd. De synagoge van Oudewater dateert van 1910 en is maar kort in gebruik geweest. De enige Joodse vereniging in de plaats was een vrouwenvereniging ter onderhoud van de synagogale voorwerpen.

In Moordrecht staat sinds januari 1999 een monument ter nagedachtenis aan de vier gedeporteerde Joodse onderduikers.

Herdenkingsactiviteiten

Jaarlijks nemen Goudse veteranen deel aan herdenkingen om de inzet en offers van veteranen te erkennen en te vieren. Zo is er tijdens de jaarlijkse Dodenherdenking altijd een afvaardiging van Goudse veteranen aanwezig. Door een aantal van hen wordt voor alle militairen die tijdens of na de Tweede Wereldoorlog zijn omgekomen een krans gelegd. De jaarlijkse Goudse veteranendag wordt gehouden op maandag 5 mei 2025 en is net als voorgaande jaren op het terrein van Goudasfalt, Gouderaksedijk 32, 2808 NG Gouda. Je bent van harte welkom met partner en (klein-)kinderen. Omdat de veteranendag dit jaar onderdeel zal uitmaken van het Bevrijdingsfestival dat ook op Goudasfalt wordt georganiseerd is parkeren met de auto niet mogelijk. Houd

hier dus rekening mee! Het programma van de Veteranendag staat nog niet helemaal vast, maar ziet er ongeveer als volgt uit: 09.30 - 10.00 Ontvangst van veteranen en hun partner/gezin 10.00 - 10.15 Opening Goudse veteranendag en Bevrijdingsfestival met het ontsteken van het bevrijdingsvuur en het Wilhelmus 10.15 - 10.30 Aanbieden boek over Goudse veteranen 10.30 - 14.00 Gezellig samenzijn, lunch en een optreden The Key Sisters 14.00 Einde

Heb je voor deze stukken afbeeldingen?

Op zondag 4 mei als herdenkt de gemeente Gouda tijdens de jaarlijkse Dodenherdenking op de Markt de slachtoffers van de Tweede Wereldoorlog en van oorlogssituaties en vredesoperaties daarna. De Goudse veteranen (ook veteranen uit omliggende gemeenten zijn welkom) vormen daarbij een peloton dat prominent opgesteld staat tijdens deze Herdenking. Ook wordt er namens de veteranen een krans gelegd. Voorafgaand aan de Dodenherdenking kun je vanaf ongeveer 19.00 uur meelopen in een Stille Tocht die start vanaf de Chocoladefabriek. Ook is er de mogelijkheid vanaf 18.50 deel te nemen aan een Herdenkingsbijeenkomst

in de Sint-Jan. Het tenue tijdens Dodenherdenking is vrij, maar het wordt op prijs gesteld als je in Veteranentenu of DT komt. We roepen jullie op dit jaar weer massaal aanwezig te zijn, juist ook omdat we dit jaar herdenken dat de Tweede Wereldoorlog 80 jaar geleden ten einde kwam en we dit jaar 80 jaar vrijheid vieren.

Na de oorlog in Gouda

Na de oorlog is het joodse leven in Gouda niet meer goed op gang gekomen. De Catharinahoeve werd al na enige jaren verkocht, evenals de synagoge en het bejaardentehuis. In 1964 werd de Joodse gemeente opgeheven en bij die van Rotterdam gevoegd.

De stoffelijke resten van de lichamen op de Joodse begraafplaatsen van Gouda zijn in 1976 in verband met de hoge waterstand onder rabbinaal toezicht opgegraven en naar Wageningen overgebracht. De poort en een deel van de muur van de begraafplaats maken deel uit van een monument in het Raoul Wallenbergplantsoen. Een herdenkingsplaquette herinnert aan de omgekomen Joodse inwoners van Gouda.

Van de ongeveer 500 Goudse Joden in van voor de oorlog zijn er meer dan 380 mensen gedeporteerd en vermoord. Sommige overlevenden vestigen zich in grotere steden als Rotterdam en Amsterdam en sommigen emigreren naar Israël of andere landen.

Nieuwe bestemming

Het voormalig bejaardencentrum bood vanaf 1947 tijdelijk onderdak aan de gemeente Gouda vanwege de restauratie van het stadhuis. In 1953 werd het door het Armbestuur van de Joodse gemeente verkocht aan de plaatselijke Nederlandse hervormde gemeente, en ging het de naam 'De Haven' dragen.

De Joodse gemeente werd in 1964 opgeheven en bij die van Rotterdam gevoegd.

In 1989 kwam het gebouw in bezit van de Stichting tot Behoud van het Gebouw De Haven. Deze stichting liet een grondige restauratie en renovatie uitvoeren, waarna het monumentale pand ging functioneren in het kader van begeleid wonen. De namen van de zalen herinneren aan de tijd dat er Joodse bejaarden woonden.

Tegelijk met het gebouw werd ook het voormalig Metaheerhuis gerestaureerd. Gouda na WOII

Heb je voor deze stuk afbeeldingen?

75 jaar vrijheid

Nederland bezetten via Rotterdam

10 mei 1940, de Duitsers hebben maar één doel, binnen 24 uur Nederland bezetten en via Rotterdam naar Den Haag oprukken. Mariniers worden op die dag in de vroeg ochtend gewekt door het geluid van overvliegende vliegtuigen en zijn meteen 'in staat van paraatheid'. Klaar om Rotterdam te verdedigen. De daarop volgende dagen wordt er een heldhaftige strijd geleverd. De mariniers, gekleed in hun donkerblauwe kleding en met zwarte gezichten, houden in Rotterdam hun stellingen, terwijl de Duitsers in de rest van Nederland snel oprukken. Omdat ze zich zo moedig verzetten worden ze ook wel de Zwarte Duivels genoemd, dit komt mede door hun kleding en de zwarte gezichten die hen een angstwekkend uiterlijk gaven.

Traumatische ervaring voor Rotterdamers

De Duitse aanval op Rotterdam is een feit. De meest traumatische ervaring voor de Rotterdamers is het bombardement op 14 mei 1940. Tijdens dit bombardement

wordt bijna het hele centrum van Rotterdam vernield. Een paar dagen eerder werd de marinekazerne op het Oostplein al vernietigd.

De verwoesting van de binnenstad dwingt Nederland tot overgave.

Koningin Wilhelmina spreekt vanuit Londen haar verontwaardiging uit. In het boek 'Vannacht vliegen alle Uilen – Oorlogsherinneringen van een Rotterdamse jongen' vertelt Leo de Groot hoe hij samen met zijn vader door al het puin zijn weg naar huis terug zoekt na het bombardement op 14 mei.

Winkels en huizen verwoest

Door het bombardement zijn veel winkels verwoest. Toch gaan de winkels een paar maanden later open op een ander locatie. Tijdens de oorlog blijven winkels open, al worden de producten steeds schaarser. Aan het eind van de oorlog is het erg moeilijk om nog producten te krijgen. Ook zijn duizenden mensen hun huis kwijtgeraakt. Om deze mensen toch een

dak boven hun hoofd te kunnen bieden, worden er in verschillende delen van de stad noodwoningen gebouwd.

Tekort aan eten

De oorlog blijft aanhouden, er ontstaat een tekort aan eten. Er wordt een distributiesysteem ingevoerd. Burgers krijgen bonnen waarmee zij voedingsmiddelen kunnen halen. Maar de hoeveelheid die opgehaald kan worden wordt steeds minder. Mensen gaan daarom op zoek naar andere oplossingen. Ze plegen bijvoorbeeld fraude met bonnen of proberen via de zwarte handel eten te bemachtigen. Mensen gaan producten eten die je normaal gesproken niet zou eten, zoals bijvoorbeeld stijfsel.

Operatie Manna

De honger blijft toenemen. In Rotterdam overlijden in april elke week vierhonderd mensen door de honger. De winter van 1944 op 1945 wordt dan ook wel de Hongerwinter genoemd. Een lange en zware periode. In februari 1945 komen vanuit Zweden de eerste voedselpakketten met meel voor witbrood. Dit is een belangrijke actie, die samen met Operatie Manna het einde van de Tweede Wereldoorlog zal inluiden. Op 29 april 1945 vindt Operatie Manna plaats. Dit is de naam voor de voedseldroppings door Engelse en Australische bommenwerpers boven vooraf aangewezen plaatsen in West-Nederland, waaronder Terbregge bij Rotterdam. Voedsel wordt uit de vliegtuigen gegooid. Door een akkoord tussen de bezetter en de geallieerden is het mogelijk om Operatie Manna uit te voeren. De afspraak is dat de bommenwerpers alleen voedsel mogen gooien en geen parachutisten. Gebeurt

dit wel dan worden de vliegtuigen direct aangevallen door Duitse troepen. Gelukkig verloopt de operatie voorspoedig.

Maasbruggen Rotterdam

Tijdens het bombardement op 10 mei 1940 landden er twaalf watervliegtuigjes op de Maas. Uit deze watervliegtuigjes kwamen vele soldaten die zich met rubberboten verplaatsten naar beide oevers van de Maas. Het doel van de Duitse soldaten is het veroveren van de Maasbruggen en deze bezet te houden zodat de hoofdmacht van grondtroepen en tankeenheden kan doorstoten naar Vesting Holland. De Duitse soldaten kregen al snel versterking van een peloton van enige tientallen parachutisten. Nederlandse soldaten en mariniers komen in actie om deze Duitse aanval tegen te houden en de stad te verdedigen. In 1943 maken de Duitse bezetters een plan om de bruggen op te blazen. Een verzetsgroep komt dit te weten en

saboteert het plan. De mariniers die bij het verzet zitten, krijgen hierbij hulp van twee Oostenrijkers. De Oostenrijkers zijn van plan de ontsteking uit de springstof te halen waarmee de Duitsers de bruggen willen oplazen. Helaas komen de Duitsers achter hun plan en mislukt deze actie.

Loods 24

Voordat de oorlog begon woonden er in Rotterdam zo'n twaalfduizend Joden. Rotterdam was na Amsterdam en Den Haag de stad met de meeste Joodse inwoners. Tijdens de bezetting worden er steeds meer maatregelen genomen om Joden af te zonderen van de anderen. Kinderen moesten naar eigen scholen, het dragen van de Davidsster werd verplicht en borden met opschriften als 'Joden niet gewenscht' of 'Voor Joden verboden' doemden op.

Op 29 juli 1942 krijgen tweeduizend Joden een oproep om via Loods 24 op transport naar een 'werkkamp' te gaan. Loods 24 is een loods die in het havengebied van Rotterdam staat op het terrein van de Gemeentelijke Handelsinrichting, tussen de Binnenhaven en de Spoorweghaven. De loods was in gebruik voor de opslag van tabak. Vlakbij de loods ligt een spoorlijn. De volgende dag reageren er duizend mensen die zich om zes uur meldden bij Loods 24. In twintig personenwagens werden ze midden in de nacht getransporteerd naar Kamp Westerbork. Er volgt een tweede oproep voor zondag 2 augustus 1942. Nu melden zich achthonderd Joden en bij een derde oproep nog eens driehonderd Joden. De Duitsers lieten in september dat jaar weten dat wanneer Joden zich niet zelf zouden melden, ze door de Duitsers

zouden worden opgehaald. Joden die zich niet meldden werden uit hun huizen gehaald en per trein naar Westerbork gedeporteerd. Vanuit Westerbork werden ze verder naar het Oosten vervoerd naar de vernietigingskampen.

Ter herinnering

In de jaren vijftig van de vorige eeuw werd de loods afgebroken. Tijdens de ontwikkeling van de Kop van Zuid is besloten om de plek waar loods 24 stond open te houden als plaats van herinnering. Sinds 1992 is het een herinneringsmonument. In 1993 onthulde burgemeester Bram Peper een plaquette. Het plein kreeg de naam Plein Loods 24. Het is ontworpen als een oplopend grasveld ter bezinning en rust met een stenen bank op de plek van de voormalige loods. In 1999 is een lichtmonument geplaatst bestaande uit vijf lichtmasten. Op 28 juli 2005 is op de muur van het oplopende grasveld een plaquette onthuld en in 2013 is bij de herinneringsmuur aan de Stieltjesstraat het Joods Kindermonument onthuld. Een herinneringsmonument ter nagedachtenis aan de Rotterdams Joodse kinderen die in de Tweede Wereldoorlog zijn gedeporteerd en omgekomen. Het monument is opgezet als een halve cirkel waarop de namen van alle kinderen worden opgenoemd. Het is een ontwerp van Wim Quist.

Bevrijding

Het bericht dat Hitler op 30 april 1945 zelfmoord heeft gepleegd bereikt nog diezelfde dag Rotterdam. Die dag zijn ook de voedseldroppings bij Terbrugge begonnen. De mensen zijn in een uitgelaten stemming. Het gonst van de geruchten over de naderende bevrijding op 1 mei. Helaas blijft die op die dag

uit. De capitulatie van Duitsland vindt uiteindelijk plaats op de avond van 4 mei 1945. In een Vlaamse uitzending van de European Service van de BBC wordt het bericht om 20.30 uur bekendgemaakt. Het grote nieuws bereikt al snel Rotterdam. Er ontstaat grote opwinding in de stad. Mensen dansen op straat en ontsteken vreugdevuren.

Burgemeester Oud

Veel mensen gaan richting de woning van burgemeester Oud. Op 6 mei hijst burgemeester Oud zelf de Nederlandse vlag voor zijn huis en krijgt hij een ovationeel eerbetoon. De nog altijd populaire burgemeester Oud wordt op 7 mei met een auto bij zijn huis opgehaald. Tijdens de oorlogsjaren is de burgemeester voortdurend heimelijk betrokken gebleven bij stadszaken. De burgemeester arriveert samen met de nieuwe hoofdcommissaris, de commandant van de Binnenlandse Strijdkrachten en anderen bij het Stadhuis. De NSB-burgemeester Müller is dan al gearresteerd. Duizenden mensen staan op de Coolsingel en zijn getuige van de terugkeer van de burgemeester die later op het bordes verschijnt.

Verhalen over de oorlog

RTV Rijnmond heeft, in samenwerking met het stadsarchief Rotterdam, een aantal items gemaakt over de oorlog. Deze zijn terug te vinden op de site van het stadsarchief Rotterdam. Kom bijvoorbeeld meer te weten over het verhaal van Kaatje Pijpman en waarom de Duitsers vlak voor de bevrijding veertig mannen fusilleerden in Rotterdam. Kijk op www.stadsarchief.rotterdam.nl voor alle items.

ADV

ADV